

Arrest

nr. 141 823 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en hij zich bij een terugkeer naar Pakistan in een regio buiten zijn geboortestreek kan vestigen waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.1. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Het feit dat, zoals verzoeker betoogt, asielzoekers tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken summier de redenen van hun vlucht moeten aangeven, neemt niet weg en doet niets af aan het gegeven dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Van verzoeker kon derhalve redelijkerwijze worden verwacht van bij het begin, op de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van de arrestatie van zijn vader, een belangrijk element in zijn asielrelaas aangezien die arrestatie verband houdt met en zijn oorzaak vindt in het zagezegde schietincident die de aanleiding vormde van zijn (beslissing om te) vlucht(en), evenals van de arrestatie van een of meerdere talibs tijdens dat bewuste schietincident.

Verzoekers argumentatie dat het vaak voorkomt dat een asielzoeker vergissingen of onduidelijkheden in de vragenlijst laat rechtzetten tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dat hierdoor de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet in twijfel wordt gebracht, dat een fout in de vragenlijst niet met zich mee brengt dat de verklaringen van de asielzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal tegenstrijdig zijn, en dat dit zeker geldt indien het verzoek tot rechtszetting spontaan op eigen initiatief van de asielzoeker komt zoals het geval is in onderhavig dossier, wijzigt niets aan en doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het aantal dodelijke slachtoffers en gearresteerden tijdens het schietincident, oftewel de kern van zijn asielrelaas, een vaststelling welke door verzoeker niet wordt ontkracht of weerlegd.

Verzoekers betoog dat de nuance tussen een "proclamation" en een dagvaarding zeer subtiel is en hij bovendien geen jurist is, neemt niet weg dat van verzoeker, zoals van elk ander asielzoeker, redelijkerwijze een gedegen en gedetailleerde kennis en minstens een grote interesse in de door hem aangebrachte documenten ter staving van zijn relaas kon worden verwacht, waar hij echter in gebreke blijft, gelet op zijn vastgestelde gebrekkige kennis van en foutieve verklaringen omtrent de door hem neergelegde FIR en "convocatie", en, dit inzonderheid, zijn verklaring aan de commissaris-generaal niet veel aandacht te hebben gegeven aan de inhoud van de door hem voorgelegde FIR, wat wijst op een gebrekkige interesse in zijn verklaarde vervolgingsproblemen welke de ernst alsook de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Betreffende verzoekers verwijzing naar enkele arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat dit individuele gevallen betreft en deze geen precedentswaarde hebben (cf. RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat voormeld artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor

vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97).

De Raad wijst erop dat uit voormeld artikel 48/5, § 3 dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Verzoeker is afkomstig van de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de situatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in PkK weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, deze situatie van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt niets in tegen voormelde informatie, laat staan dat hij deze ontkracht of weerlegt. Hij brengt geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stellen en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Voorts blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat migranten geenszins met onoverkomelijk hindernissen worden geconfronteerd en dat er in het algemeen in Pakistan een trend is van verstedelijking die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en gezien verzoekers aangevoerde problemen ongeloofwaardig zijn, kan verzoeker bij terugkeer naar Pakistan deze onveilige situatie vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

In het administratief dossier en in het verzoekschrift zijn er verder geen aanwijzingen dat verzoeker als Pakistaans onderdaan in de onmogelijkheid zou zijn zich elders in zijn land van herkomst te vestigen of dat hij ernstig zou worden gehinderd elders in Pakistan zijn leven uit te bouwen. Er mag immers worden aangenomen dat verzoeker, een gezonde jongeman, die hoogopgeleid is, naast Urdu en wat Punjabi ook goed Engels spreekt, werkervaring heeft als kleine zelfstandige, en helemaal niet onvermogen is, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker brengt geen concrete en valabele elementen bij die aan het voorgaande vermogen afbreuk te doen. In zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat het illusoir is te denken dat hij in de gekende omstandigheden in zijn streek van herkomst zijn interne vlucht zou kunnen regelen, merkt de Raad op dat de kern/essentie van een intern vestigingsalternatief er net in bestaat dat men niet meer terugkeert/dient terug te keren naar zijn/haar regio van herkomst wanneer men aldaar een risico op vervolging of op ernstige schade loopt, maar dat men elders in het land van herkomst zijn/haar toevlucht zoekt en vindt, waar men niet een dergelijk risico loopt. Waar verzoeker oppert dat door zijn beroepsactiviteiten als wapenhandelaar het risico wordt verhoogd dat hij wordt blootgesteld aan onder meer bedreigingen en afpersing, stelt de Raad vast dat verzoeker, daargelaten en ongeacht de financiële middelen waarover hij en zijn familie in Pakistan beschikken, over een diploma middelbaar onderwijs, een goede talenkennis en ervaring als kleine zelfstandige beschikt, waardoor niets hem ervan weerhoudt en redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij de mogelijkheid heeft om (elders buiten zijn regio van herkomst) op een andere wijze de kost te verdienen en in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, beschikt bijgevolg bij terugkeer naar Pakistan over een intern vestigingsalternatief waarbij hij de onveilige situatie in zijn geboortestreek kan vermijden door zich te vestigen in één van de grote steden die gelegen zijn in hogervermelde provincies in Pakistan, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 februari 2015, stelt verzoekende partij dat zij daaraan niets toe te voegen heeft. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 20 maart 2015 slechts stelt te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 6 februari 2015 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS